

Pokrčím plecami, a zatiaľ čo znova vykročím, prstami si prehrabnem končeky vlasov. Siahajú mi tesne pod plecia, lebo v zime som sa dala ostriať. „Minulý týždeň ma požiadal, aby som mu podala soľ,“ zamyslím sa. „Počíta sa to?“

„Nie.“

„V tom prípade sa so mnou stále nerozpráva.“

Jamie ma nemá veľmi rád. Nie preto, lebo má sedemnášť a má ku mne dosť vyhranený postoj, ku ktorému z ničoho nič dospel minulý rok, ale preto, lebo mu je zo mňa na vracanie. Aj z jeho staršieho brata. Ani jedného z nás nemôže vystáť. Nezáleží na tom, koľko rás som sa ho usilovala presvedčiť, že už mu to nemusí robiť starosti, odmieta mi veriť. Zvyčajne odíde a cestou za sebou zabuchne jedny alebo dvojice dverí. A tak, kým s Rachael mierime na hlavnú promenádu, na ktorej je rovnako rušno ako pred hodinou, len frustrované vzdychnem. Je tu množstvo rodičov s malými deťmi a hŕba psov, ktoré uhýbajú pred davmi ľudí. Prechádzajú sa tu zamilované dvojice podobné páru, ktorý sa muckal vo vode. Nemôžem sa na nich pozeráť. Držia sa za ruky a usmievajú sa na seba. Zviera sa mi z toho žalúdok. No nie tak, že by ma v ňom príjemne štekľilo, skôr sú to bolestivé krčce. Práve dnes a práve tu nenávidím každú dvojicu, ktorú stretnem.

Po niekoľkých minútach Rachael zastane a začne sa rozprávať s dvoma dievčatami, s ktorými chodila do školy. Matne si spomínam, že pred rokmi som ich občas videla v škole alebo som ich stretla na promenáde. V skutočnosti ich nepoznám, ibaže ony mňa poznajú. Teraz ma už poznajú všetci.

Som „ona“. Som „tá“ Eden. Som dievča, na ktoré všetci hľadajú odporom, na ktoré sa všetci uskrňujú a ktorému sa smejú. Presne to isté sa deje aj teraz. Nezáleží na tom, ako usilovne sa pokúšam venovať tým dievčatám vrúcny úsmev, nikdy mi ho neoplatia. Strelia po mne nenávisťnými pohľadmi, potom sa odo mňa odvrátia a postaví sa bližšie k Rachael, takže ma od nej úplne odrežú. Zovriem pery, ruky si prekrížim cez prsia, a zatiaľ čo čakám, kým sa s nimi Rachael dorozpráva, otrávene kopem do kúska dreva.

Stáva sa mi to, vždy keď sa vrátim do Santa Monica. Ľudia ma tu nemajú radi. Považujú ma za bláznivú čudáčku. Pravdaže, existuje niekoľko výnimiek, ako je moja mama a Rachael, ale to je všetko. Všetci ostatní, napriek tomu, že nepoznajú celý príbeh, ma len odsudzujú. Myslím si, že najhoršie to bolo, keď som prišla domov na Deň vďakyvzdania. Bolo to prvý raz, čo som pricestovala domov po septembrovom odchode na vysokú školu. Kým som nebola doma, tá informácia sa dostala von a rozšírila sa ako lesný požiar, takže do Dňa vďakyvzdania to vedeli úplne všetci. Spočiatku som netušila, o čo ide a prečo sa ku mne zrazu všetci správajú úplne inak. Nechápala som, prečo Katy Vanceová, dievčina, s ktorou som na strednej škole chodila na niekoľko predmetov, sklonila hlavu a vykročila opačným smerom, len čo som na ňu mávla. Nevedela som, prečo sa dievča, ktoré v supermarkete sedelo za pokladnicou, začalo so svojou kolegyňou chichotať, len čo som sa otočila na odchod. Nerozumela som, prečo sa tieto veci dejú, kým som v nedeľu nestála na losangeleskom letisku a nečakala na let do Chicaga. Pristúpila ku mne dievčina, ktorú som nikdy v živote nevidela, a ticho sa ma opýtal: „Ty si tá, čo chodila so svojím nevlastným bratom, však?“

Rachael sa nerozpráva dlho. Každých niekoľko sekúnd sa obozretne mrkne mojim smerom, ani čoby sa pokúšala odhadnúť, či som v poriadku. Napriek tomu, že v snahe ubezpečiť ju, ako mi je fajn, vždy nenútené pokrčím plecami, radšej rozhovor ukončí a vyhovorí sa, že musíme niekde ísť, hoci nikam ísť nemusíme. Práve preto mám Rachael tak rada.

„Ak chceš, už s nimi nikdy neprehovorím,“ navrhne mi pevným hlasom, len čo jej bývalé spolužiačky odídu. Zmrzlinu odhodí do odpadkového koša a chytí ma pod pazuchu. Zvrtne ma smerom k Pacific Parku tak prudko, že ma zabolí krk.

„Ak mám byť úprimná, už mi to vôbec neprekáža,“ pokúsím sa ju presvedčiť.

Dáme sa unášať davom, ktorý v strede vôbec nie je taký hustý, ako sa zdalo, takže sa nebránim a nechám ju, aby ma ťahala stále vpred.